

INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR

BRIGID KEMMERER

WARRIOR

PRINCESS

ASSASSIN

Braided Fate-serie – deel 1

LIEFDE IS HET KRACHTIGSTE WAPEN

Brigid Kemmerer

Warrior princess assassin

Braided Fate-serie – deel 1

Vertaling Marjolijn Huiberts

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020556827
ISBN e-book 9789020556834
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Translation Copyright © 2025 by Brigid Kemmerer

Copyright © 2025 Brigid Kemmerer
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Warrior Princess Assassin* door Avon, een imprint van HarperCollins Publishers., VS.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van New Leaf Literary & Media, New York, en Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Marjolijn Huiberts
Omslagbeeld © Katt Phatt Studio™
Omslagontwerp Het Omslagatelier
Landkaart Copyright © MMXXV Springer Cartographics

www.zomerenkeuning.nl
www.brigidkemmerer.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor wie zich ooit verloren en eenzaam heeft gevoeld en een veilige haven heeft gevonden in de bladzijden van een boek...

Dit verhaal is voor jou.

Opmerking van de auteur

Warrior princess assassin is een romantisch fantasyverhaal dat geschreven is voor volwassen lezers. In dit verhaal zullen lezers grof taalgebruik, gewelddadige beeldspraak en expliciete seksscènes aantreffen. Bovendien worden situaties beschreven waarin trauma's uit het verleden en misbruik (waaronder seksueel misbruik) een rol spelen, naast onderwerpen als loyaliteit, vertrouwen, overleven en hoop.

Hoofdstuk 1

De prinses

Het klokgelui is uren geleden al gestopt, dus moet het bijna middernacht zijn. Het is beslist donker genoeg. En koud, vooral in mijn vertrekken. Telkens als ik uitadem, vormt mijn adem een ijl wolkje en in gedachten vervloek ik mijn vaders decreet dat bij het vallen van de avond elke vlam in het koninkrijk gedoofd moet zijn. Het is onmogelijk om aan de ijzige kou te ontsnappen die bezit heeft genomen van het paleis.

Dit moet wel het allerslechtste moment zijn voor een pasbeurt... Vooral voor een bruidsjurk die ik niet van plan ben te gaan dragen.

Er prikt een speld in mijn schouder en ik laat een piepklein geluidje ontsnappen, maar ik probeer me niet te bewegen.

De naaister merkt het toch. 'Vergeef me, Hoogheid,' zegt ze en ze blaast in haar handen in een poging ze te verwarmen. Ze is van middelbare leeftijd, heeft een rond figuur en grijzend donker haar dat in een lange vlecht zit. 'Ik heb amper gevoel in mijn vingers.'

Ze is een van de hulpen van mijn kleermaakster, maar ik ken haar naam niet. Normaal gesproken zou haar meesteres toezicht houden, maar dit is de vijfde keer dat ik mijn bruidsjurk pas, en ik ben ervan overtuigd dat de keurige en tengere Mevrouw Revelle de kou en de duisternis aanschouwde en er niets mee te maken wilde hebben.

Mij maakt het niets uit. Voor mijn part vragen ze een van de stalknechten om de jurk af te spelden.

Ik werp een blik op het venster, waarvan elke ruit witbevoren is en schittert in het maanlicht. Mijn hart bonst en ik hoop buiten een flits van een beweging te zien, een of ander teken dat Asher is teruggekeerd, dat hij zich in de schaduwen schuilhoudt, wachtend tot ik alleen ben.

Als hij hier was, zou ik niet doodsbang zijn. Als hij hiér was, kon ik hem smeken of hij me wil helpen ontsnappen.

Er prikt opnieuw een speld in mijn schouder en ik onderdruk een kreetje. ‘We kunnen de haard toch wel eventjes aansteken?’ vraag ik. ‘De delegatie uit Incendar arriveert pas bij het ochtendgloren.’

De naaister kijkt verwachtingsvol over mijn schouder naar Charlotte, mijn eerste hofdame. ‘Vrouwe, als de prinses erop staat –’

‘Nee,’ zegt Charlotte resoluut tegen haar. ‘Al het vuur moest voor het donker gedoofd zijn. De districtsofficieren zijn al uren door heel Astranza op pad om erop toe te zien dat het decreet wordt nageleefd. De koning van Incendar moet zich onderhand binnen onze landsgrenzen bevinden, en er zal geen vuur voorhanden zijn waaruit hij zijn kracht kan aanwenden, en zeker niet in deze kamer. Uw vader heeft het bevel uitgevaardigd, en prins Dane heeft het luid en duidelijk overgebracht.’

Nou, mijn vader wordt niet halfnaakt als speldenkussen gebruikt, anders had hij wel een ander bevel gegeven.

Daar staat tegenover dat vaders magie verantwoordelijk is voor de kou.

Ik word weer geprikt, en ik bijt op mijn tong en probeer niet terug te deinzen.

Charlotte zet een paar stappen dichterbij en komt in zicht. Ze is iets ouder dan ik, met vaalbruin haar dat ze altijd in een lage knot heeft gedraaid, en zeer scherpe gelaatstreken die haar eerder veertig dan dertig doen lijken. Ze is al jaren mijn hofdame, maar ze is nooit echt een vriendin geweest. Dane heeft zoveel lakeien en

spionnen in het paleis dat ik niemand van het personeel volledig vertrouw, dus mijn enige echte vriend is Asher.

Dat gezegd hebbende, Charlotte is een van de weinigen die loyaler aan mij lijkt te zijn dan aan mijn broer. Als zij geen toestemming geeft voor een haardvuur, is hij inderdaad heel duidelijk geweest.

Dat beaamt ze door eraan toe te voegen: 'Uw broer wil geen risico's nemen als het om Maddox Kyronan en zijn woedeaanvallen gaat. Niet voordat de koning zijn huwelijksaanzoek heeft gedaan en u...' Ze aarzelt. 'Uw antwoord hebt gegeven.'

Ze bedoelt wanneer ik *née* zeg.

Als krachttermen uit de mond van de prinses geen grof schandaal zouden veroorzaken, zou ik 'dacht het verdomme niet' zeggen.

Ik kijk opnieuw naar het maanverlichte raam. *Asher, alsjeblieft.* Maar ik heb hem in geen maanden gezien.

In mijn binnenste laait een gevoel van ongerustheid op en ik probeer het te onderdrukken. Van alle mensen die ik ken, is Asher absoluut in staat om voor zichzelf te zorgen, en ik heb belangrijkere dingen aan mijn hoofd.

Zoals dit huwelijksaanzoek dat de alliantie met Incendar zou moeten bezegelen. Dane mag dan al maandenlang bezig zijn met de onderhandelingen voor deze verbintenis, maar wat mij betreft, plakt hij er nog een paar aan vast. Ik weiger naar een dor, door de zon verschroeid koninkrijk te worden gestuurd als een of andere vergoeding voor de brute magie van hun koning op het slagveld.

Zodra ik eraan denk, word ik een tikkeltje ongeruster.

Want ik weet waarom Dane om deze alliantie staat te springen. Elke avond brengen oorlogsbodes verslag uit aan het hof, dus heb ik de onthutste kreten gehoord toen werd verkondigd dat Maddox Kyronan een nipte overwinning op Draegonis had behaald door een compleet regiment soldaten in lichterlaaie te zetten. Duizenden Dragoniërs zijn op het slagveld levend verbrand. Overlevenden werden met pijlen of zwaarden afgemaakt.

Dane zou alles voor zo'n zege overhebben. Astranza kan Draegonis nauwelijks buiten onze grenzen houden. En naarmate vader ouder wordt, begint het volk te morren over de vraag hoe we Astranza kunnen beschermen.

Maar we kennen allemaal de duisterdere verhalen over Maddox Kyronan. Een dienstmeisje strooide het praatje rond dat hij een keer *sigils* in de lucht schetste en tot ontzetting van zijn raadslieden midden in de troonzaal een man tot as verbrandde. Een ander wist te vertellen dat zijn aanraking brandblaren veroorzaakt en dwars door spieren en botten schroeit als hij weigert los te laten. Ik huiverde toen ik dat hoorde, maar dat was nog niet eens het allerergste. Er gaan geruchten dat Maddox Kyronan zijn volk ook nog eens onder de duim houdt door hun geringe aantal akkers te verzengen en ze honger te laten lijden. Als ze erover klagen, rijgt hij verschroeide lichamen vol blaren aan spiesen langs de weg, als een afschuwelijk aandenken aan zijn macht.

En Dane wil me gewoon aan hem overdragen. Diep vanbinnen voel ik me kotsmisselijk, ellendig en bang. Ik moet hier niet langer bijilstaan. Niemand is zo machtig. De magie van mijn vader lijkt onuitputtelijk en geeft hem de mogelijkheid het weer naar zijn hand te zetten en de akkers in Astranza overvloedig en bloeiend te houden – een koning die voor zijn volk zorgt. Het gonst in Astranza eveneens van de geruchten over zijn onbaatzuchtige gaven. Maar die zijn lang niet allemaal waar. Zelfs vader heeft zijn beperkingen.

De naaister prikt me opnieuw en ik moet een gillette inslikken. Het is zo koud dat ze van mij met alle liefde deze jurk in brand mogen steken terwijl ik hem aan heb. Ik hoop dat ik tot bloedens toe word geprikt, want dan zitten er morgenochtend karmozijnrode sterretjes op het lijfje en dat zou een reden kunnen zijn om de bruiloft uit te stellen.

Misschien is dat nog erger. Misschien hóúdt deze wrede koning van bloedvlekken op mijn jurk. Ik kijk weer naar het raam, maar

er is niets te zien. Alleen de stille maan die me tergt.

Ik krijg het benauwd. In het verleden hebben Ashers verplichtingen hem ver van de hoofdstad gedreven, maar dat gebeurt zelden en hij is nog nooit zo lang weggeweest. Als hem echter iets overkomt, zou niemand mij op de hoogte brengen. Een sluipmoordenaar van de Jagersgilde zou nooit in verband worden gebracht met de keurige prinses Marjoriana.

Maar Asher is mijn dierbaarste vriend. Mijn enige vriend. Ik werp opnieuw een blik op de bevroren ruit. Misschien is hij gewond. Misschien is hij dóód. Alleen al bij de gedachte slibt mijn keel dicht, en ik moet slikken.

Charlotte pakt mijn hand en knijpt erin. Ik knipper mijn tranen weg.

‘Misschien valt hij best mee,’ mompelt ze.

Ze heeft het nog steeds over Maddox Kyronan en waarschijnlijk denkt ze dat ik vanwege het aanzoek overweldigd ben door emoties. Ik lach snuivend, want dat is te verkiezen boven een traan over mijn wang te laten rollen. ‘Elke haard is donker,’ zeg ik. ‘Blijkbaar verwacht iedereen dat hij niet meevalt.’

Ze frons en zegt niets... Wat een antwoord op zich is.

Charlotte zei dat de koning en zijn gevolg zich binnen onze landsgrenzen bevinden, dus rijden ze op dit moment naar het paleis toe. Ik ben nog nooit naar de zuidgrens geweest, dus ik weet niet hoelang de reis duurt met dit weer. Rijden ze de hele nacht door? Ik vraag me af of vader het laat sneeuwen om de uitgestrektheid van onze akkers te verhullen, of dat dit gewoon een voorbeeld is van zijn krachten, met de bedoeling de bezoekende koning te imponeren. Misschien beide. Incendar mag dan bergketens vol waardevolle ijzererts hebben, iedereen weet dat ze al jaren last hebben van dorre akkers – ongeacht of hun koning daar de oorzaak van is of niet. Al het ijzer ter wereld kan geen uitgehongerd volk voeden.

In Astranza verhongert niemand, niet met al die kilometers

landbouwgrond. Vaders magie creëert een volmaakt evenwicht tussen zon en regen zodat onze gewassen en ons vee floreren. Ik heb legergeneraals mijn broer horen waarschuwen dat Maddox Kyronan op een dag zijn oog op Astranza zal laten vallen, en ik vraag me af of dat de reden is waarom Dane en mijn vader juist nu een alliantie proberen te sluiten.

Er wordt op de deur geklopt en voordat Charlotte het vertrek kan doorkruisen, vliegt hij open. Mijn broer schrijdt zonder aarzeling binnen, zelfs zonder te vragen of ik hem wil ontvangen.

‘Marjoriana,’ zegt hij kordaat. Hij is tien jaar ouder dan ik, met grijzend haar bij zijn slapen, hoewel zijn baard op zijn vijfendertigste nog vol en zwart is.

‘Dane,’ zeg ik net zo kil. ‘Kom vooral binnen zonder je te bekommeren om de vraag of ik gekleed ben.’

‘Doe ik,’ zegt hij, want hij vertikt het om sarcasme te erkennen. Hij loopt de vrouwen voorbij, die allebei gehaast een reverence maken, hoewel hij hen negeert. Hij bekijkt aandachtig de zware, met verfijnde kralen bezette sleep die zorgvuldig over de stoel achter me is gedrapeerd en richt daarna zijn ogen op de tientallen spelden om mijn uitgesneden hals.

‘Ik had verwacht dat je zou slapen,’ zegt hij, ‘maar je wachtters gaven aan dat de kleermaakster nog stééds aan het werk was.’

Hij klinkt geërgerd en de naaister krimpt ineen. Hoewel Dane in alle eerlijkheid altijd over alles geërgerd klinkt. Zo is hij al zolang ik me kan herinneren. Toen ik klein was werd er gefluisterd dat mijn geboorte een zegen was, omdat mijn moeder vele miskramen had gehad, maar Dane had daar een andere mening over. Hij was tenslotte de kroonprins, leerde zwaardvechten en paardrijden en een land besturen, terwijl ik het kleine prinsesje was dat werd afgeschermd en vertroeteld en uit de buurt van gevaar werd gehouden.

Als kind had hij nooit een hekel aan me; het kon hem gewoon niets schelen, vooral niet omdat er belangrijkere zaken waren

om zich zorgen over te maken. Geruchten over aanvallen vanuit Draegonis begonnen net de ronde te doen en vaders weermagie moest ineens onze landsgrenzen beschermen, in plaats van ons volk eenvoudigweg van voedsel te voorzien. In die tijd was niemand in paniek, vooral omdat Dane nog jong was. Dane had nog volop kans om magische vaardigheden te ontwikkelen, net als vader.

Maar dat gebeurde dus niet.

In vreedetijd had het misschien niet veel uitgemaakt. Maar Draegonis was op jacht naar onze vruchtbare landbouwgrond... en het staal van Incendar. Pogingen tot vredesonderhandelingen liepen op niets uit. Toen de Draegoniërs aanvielen, sloegen ze op volle kracht toe. Draegonis is het grootste land op het continent en was al een tijdlang van plan onze grenzen onder de voet te lopen. Gelukkig hadden we vaders weermagie, want elke keer dat we berichten ontvingen over een invasie, kon hij geselende stormen op de grens afsturen.

De Draegoniërs vielen Incendar ook aan, maar boekten niet veel vooruitgang. Maddox Kyronans koninkrijk mag dan wel het kleinste zijn, de bergen van Incendar vormen een natuurlijke barrière, en wapens gesmeed van Incendrisch staal zijn nagenoeg onbreekbaar. Het leger van de koning is meedogenloos en gewelddadig... Om nog maar te zwijgen van zijn vuurmagie.

Astranza daarentegen had het moeilijk. Wij zijn nooit een oorlogvoerend land geweest en ons volk begon zich zorgen te maken over wat er zou gebeuren als Draegonis ons land binnenviel, als onze koning zou sneuvelen. Mijn vader werd bij het slagveld vandaan gehouden, zijn magie beschermd. Toen het duidelijk werd dat Dane zijn gaven niet had geërfd, werden alle wanhopige blikken op mij gericht.

Ik kreeg privéleraren en raadgevers, en jarenlang probeerde ik elke sigil, elk brouwsel, elke rune uit, op zoek naar enig teken van een gave. Magie staat erom bekend dat ze – hoewel zeldzaam – in

families zit, en toen de magie Dane oversloeg, was iedereen ervan overtuigd dat ik magische krachten zou openbaren.

Vroeger zat ik naast vader en oefende de sigils, altijd hoopvol als ik in de lucht een vleugje kracht opwekte... en daarna terneergeslagen als er zich niets meer openbaarde. Als hij er niet bij was, kon ik niet eens een vonkje oproepen.

Moeder zat dan naast me, haar glimlach vriendelijk en aanmoedigend. 'Maak je niet druk,' zei ze als ik gefrustreerd raakte. 'De magie komt naar je toe als ze zover is, Jory.'

Ze is nooit zover geweest.

Ik zou er geen verdriet en wroeging over moeten hebben, maar dat heb ik wel. Moeder stierf een jaar later toen ik vijftien was; ze werd vermoord door een dievenbende die vanuit een hinderlaag het rijtuig aanviel waar zij in zat. Als ik magie had gehad, had ik het misschien kunnen voorkomen.

Asher en ik konden echter alleen maar toekijken. Wij reden in het rijtuig erachter, en Asher dook boven op me toen de struikrovers begonnen te schieten. Voordat ook maar tot ons doordrong wat er aan de hand was, werd mijn moeder door twee pijlen in haar borst geraakt. Ashers moeder, Lady Clara, was de eerste hofdame van de koningin... en mijn moeders dierbaarste vriendin. Ik kan me het geluid van haar gegil nog herinneren. 'Niet op deze manier', bleef ze maar schreeuwen. 'Niet op deze manier'.

Ashers moeder stierf ook. Niet tijdens de aanval. Maar vanwege de aanval. Die wanhopige kreten werden tijdens haar verhoor herhaald. Mijn broer zei dat die woorden haar schuld bewezen, dat ze op een of andere manier betrokken was bij de misdaad. Ik vond altijd dat ze een uiting van haar smart waren.

Ik moet hier niet bij stilstaan. Herinneringen aan mijn moeder zijn te pijnlijk en mijn hart bloedt al van alles wat er nú gebeurt. Toen Lady Clara ter dood werd veroordeeld en Asher werd verbannen, smeekte ik Dane om te bemiddelen. Hij wei-

gerde. Onze moeder was dood en hij stond daar ijskoud terwijl mijn dierbaarste vriend in ketens het paleis uit werd gesleurd. Snikkend lag ik aan mijn broers voeten en smeekte hem er een eind aan te maken. Dat was tien jaar geleden en ik heb het hem nooit vergeven.

Hij kijkt nog steeds nijdig naar de naaister, die geen spelden meer in de stof prikt en eruitziet alsof ze elk moment in elkaar kan duiken.

‘Het is donker,’ snauw ik tegen Dane. ‘En ijskoud. Misschien kan jouw personeel hun werk onder deze omstandigheden uitvoeren, maar ingewikkeld naaiwerk vraagt om vingers die níét bevroren zijn. Maar we kunnen er natuurlijk ogenblikkelijk mee ophouden.’

‘Morgenochtend ga je je toekomstige echtgenoot ontmoeten. Het is bijna middernacht.’

‘O?’ zeg ik opgewekt. ‘Ik dacht dat ik de koning van Incendar ging ontmoeten. Neemt hij mijn toekomstige echtgenoot mee?’

Hij klemt zijn kaken op elkaar. ‘Marjoriana –’

‘En ik zou niet weten waarom jij je druk maakt over mijn slaap of mijn japon of ook maar iets wat met mij te maken heeft,’ voeg ik eraan toe. ‘Je bent sowieso van plan me weg te sturen.’

‘Je wordt niet wéggestuurd,’ zegt hij kokend van woede.

‘Je hebt gelijk. Ik word niet weggestuurd. Ik heb al duizend keer gezegd dat ik dit aanzoek niet zal aanvaarden. Net zomin als dat ik een of andere landheer die zijn politieke ambities wil versterken met zijn handen aan me laat zitten, weiger ik het om met een of andere koning te trouwen die een trofee wil voor het afslachten van mannen op het slagveld. Je had iedereen een hoop werk kunnen besparen als je een maand geleden naar me had geluisterd.’ Ik kijk omlaag naar de naaister. ‘Ga alsjeblieft verder,’ zeg ik vriendelijk. ‘Je bent vast moe.’

Dane kijkt kwaad naar me, zijn kaken strak op elkaar geklemd.

WIE KUN JE VERTROUWEN? VAN WIE KUN JE HOUDEN? WIE MOET JE VERMOORDEN?

Prinses Jory staat voor een onmogelijke keuze. Om haar koninkrijk Astranza van de ondergang te redden, moet ze met de gevreesde koning Kyronan trouwen. Maar haar hart behoort toe aan haar jeugdliefde Asher, een sluipmoordenaar van de Jagersgilde. Nadat ze maandenlang niks van hem heeft gehoord, is hij plotseling terug in Astranza. Wat een fijne reünie had moeten zijn, is dat allesbehalve... Asher heeft namelijk een dodelijke opdracht: hij moet Jory en Kyronan vermoorden en daarmee het huwelijk tegenhouden.

Jory, Ky en Asher raken verstrikt in een web van intriges en duistere geheimen. Om hun volk te redden moeten ze het onmogelijke proberen en elkaar vertrouwen. Hoever zullen ze gaan voor hun plichten... en voor de liefde?

BRIGID KEMMERER is *The New York Times*-bestellerauteur van donkere, spannende en verleidelijke boeken, waaronder haar populaire youngadultserie *Vervloekt*. *Warrior princess assassin* is haar eerste romantasyboek voor volwassenen. Ze woont met haar familie in Baltimore.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 556827

NUR 334